

РИБА И ПЕЦАРОШ

Седео чика Стева крај потока и пецао, цело јутро пецао, никако ништа да упеца. Држ овамо, држ онамо, -стопут је бацао струк, ниједна риба да загризе мамац. У неко доба ипак се закачи једна омања, немаш је шта ни видети, истина, али пецарошу је свака ловина мила, поготову кад му је торба празна.

- Ех, најзад! - узвикну чика Стева.- Још две- три овакве и ето ми ручка.

- Их, бре, чика Стево, - рече му риба тобож пријателјски- шта ћу ти ја оволишна, геджава?! Буди паметан, врати ме у воду да порастем, окрупњам, тек онда ћеш имати шта да поједеш. Или ћеш ме, Стево брате, за добре новце продати. Хајде, пуштај, јавићу ти се чим будем довољно крупна!

- Лепо, збориш, рипче, - одговори чика Стева- али мени си милија сад у торби. Колика си да си, моја си, за сутра ћу сутра видети!

Две рибице у потоку, али мудрије од оне прве, јер удицу нису ни погледале, поразговараше о догађају.

- Не можеш чика Стеви замерити, у праву је, - рече једна, а друга се с њом сложи и додаде:

*Збиља се два од један веће њише,
Мање да буде никад неће моћи, -
ал једно в имам вџрилично је више
од два в имаћу в- која неће доћи!*

